

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Iwulski

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania P. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Biłgoraju

o podleganie ubezpieczeniom społecznym,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 18 lipca 2023 r.,

skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z dnia 6 maja 2021 r., sygn. akt III AUa 1113/20,

oddala skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Biłgoraju decyzją z 25 czerwca 2020 r., nr [...] znak: [...] stwierdził, że P. K. (wnioskodawca) jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu od dnia 21 stycznia do 31 lipca 2019 r.

Wnioskodawca zaskarżył powyższą decyzję, argumentując, iż nie był świadomy, że po zgłoszeniu do składek preferencyjnych, nie będzie mógł skorzystać z „ulgi na start”, co było jego zamiarem po początku założenia działalności.

Wyrokiem z 29 października 2020 r. Sąd Okręgowy w Z. zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że wnioskodawca P. K. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, wypadkowemu w okresie od 21 stycznia do 31 lipca 2019 r.

Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca rozpoczął w dniu 21 stycznia 2019 r. prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej. Od początku miał zamiar skorzystania z tzw. „ulgi na start” uprawniającej do niższych kosztów prowadzenia działalności, a w dalszej kolejności po upływie 6 miesięcy skorzystanie ze składek preferencyjnych. Wbrew tym zamierzeniom wnioskodawca złożył dokument zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych (emerytalnego, rentowego i wypadkowego) oraz do ubezpieczenia zdrowotnego, poczynając od dnia 21 stycznia 2019 r. z kodem tytułu ubezpieczenia 0570 00 właściwym dla osoby zamierzającej skorzystać z możliwości opłacania składek na te ubezpieczenie w preferencyjnej wysokości. Wnioskodawca nie pamiętał z jakim kodem złożył zgłoszenie. Przy wypełnianiu wniosku korzystał z pomocy księgowej lub pracownika ZUS. Wnioskodawca w lutym 2019 r. otrzymał od księgowej maila z wysokością należnych składek. Wówczas zorientował się, że nie korzysta z „ulgi na start” i dokonał korekty zgłoszenia do ubezpieczeń. W dniu 8 lutego 2019 r. wyrejestrował się z ubezpieczeń składając ZWUA z kodem 0570 00 i zgłosił się jedynie do ubezpieczenia zdrowotnego, z kodem 0540 00 właściwym dla osoby korzystającej z „ulgi na start”.

Organ rentowy przyjął, że wnioskodawca - składając w dniu 15 stycznia 2019 r. zgłoszenie do ubezpieczeń społecznych - wyraził chęć podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z preferencyjną podstawą wymiaru składek. Tym samym zrezygnował z uprawnienia do niepodlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym przez okres 6-ciu miesięcy. Dlatego nie może obecnie skorzystać z „ulgi na start”. Zdaniem organu wnioskodawca będzie mógł skorzystać z „ulgi na start” dopiero po upływie 60-ciu miesięcy kalendarzowych od dnia

zakończenia bądź zawieszenia działalności. W tych okolicznościach organ wydał decyzję o podleganiu wnioskodawcy ubezpieczeniom społecznym od dnia 21 stycznia 2019 r. do dnia 31 lipca 2019 r., traktując pierwotne zgłoszenie do ubezpieczeń preferencyjnych jako rezygnację z „ulgi na start”.

Orzekając w tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Okręgowy w Z. uznał, że odwołanie jest zasadne i podlega uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2019 r., poz. 1292 ze zm.) przedsiębiorca będący osobą fizyczną, który podejmuje działalność gospodarczą po raz pierwszy albo podejmuje ją ponownie po upływie co najmniej 60 miesięcy od dnia jej ostatniego zawieszenia lub zakończenia i nie wykonuje jej na rzecz byłego pracodawcy, na rzecz którego przed dniem rozpoczęcia działalności gospodarczej w bieżącym lub w poprzednim roku kalendarzowym wykonywał w ramach stosunku pracy lub spółdzielczego stosunku pracy czynności wchodzące w zakres wykonywanej działalności gospodarczej, nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym przez okres 6 miesięcy od dnia podjęcia działalności gospodarczej (ust. 1). Przedsiębiorca może zrezygnować z tego uprawnienia przez dokonanie zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych (ust. 2). Ulga ta stanowi swoistą zachętę dla przedsiębiorców podejmujących po raz pierwszy działalność gospodarczą lub ponownie po upływie odpowiedniego czasu, z czego miał prawo skorzystać wnioskodawca, bowiem nie chciał opłacać składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, wypadkowe przez pierwszych 6 miesięcy prowadzenia działalności, co potwierdza jego zachowanie. Zatem jedynie dokonanie przez wnioskodawcę świadomego zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych oznaczałoby, że rezygnuje on z tego uprawnienia.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji zgłoszenie do ubezpieczeń społecznych z dnia 15 stycznia 2019 r. z kodem 0570 00 było błędne, co zostało zauważone przez wnioskodawcę dopiero w następnym miesiącu, gdy zbliżał się termin zapłaty składek i zostało prawidłowo skorygowane, zgodnie z wolą wnioskodawcy. Pomimo tego organ przyjął, że pierwotne błędne zgłoszenie dyskwalifikuje wnioskodawcę z prawa do korzystania z „ulgi na start”. W ocenie Sądu pierwszej instancji, gdyby wnioskodawca rzeczywiście chciał zrezygnować z „ulgi na start” to odprowadzałby składki na ubezpieczenia społeczne, a tego nie czynił. Istotne jest, iż wnioskodawca

niezwłocznie po zorientowaniu się o zaistnieniu błędu złożył prawidłowy druk zgłoszenia ZUS ZZA jedynie do ubezpieczenia zdrowotnego z kodem 0540 00 (ulga na start).

W ocenie Sądu Okręgowego, w niniejszej sprawie zasadnicze znaczenie ma ustalenie rzeczywistej woli wnioskodawcy. Ona bowiem przesądza o tym, czy miał on zamiar skorzystać z nowej ulgi wprowadzonej przepisami obowiązującymi od 30 kwietnia 2018 r., czy też zamierzał opłacać wszystkie składki na ubezpieczenia społeczne. Nie ulega wątpliwości, że skorzystanie z ulgi jest zależne wyłącznie od woli przedsiębiorcy i stanowi alternatywę wobec tradycyjnego systemu ponoszenia ciężarów dotyczących ubezpieczeń społecznych. Zdaniem Sądu Okręgowego rezygnacja z tego uprawnienia musi być objęta wolą ubezpieczonego, który z pełną świadomością chce zrezygnować z ulgi, która to rezygnacja rodzi nie tylko pozytywne ale i pewne ujemne skutki dla przedsiębiorcy. Rezygnacja z takiego uprawnienia nie może nastąpić wskutek błędu, działania niezamierzonego, a więc nieobjętego wolą ubezpieczonego. Tym samym, błędne zgłoszenie wnioskodawcy do ubezpieczeń społecznych dokonane w dniu 15 stycznia 2019 r. nie może być uznane za rezygnację z „ulgi na start”.

Oddalając apelację organu rentowego, Sąd Apelacyjny w Lublinie uznał, że Sąd pierwszej instancji rozpoznał istotę sprawy i prawidłowo ustalił, że wnioskodawca jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, wypadkowemu od 21 stycznia do 31 lipca 2019 r. Sąd drugiej instancji przypomniał, że zasadą jest, że osoba fizyczna, która rejestruje działalność gospodarczą i nie jest ubezpieczona z innego tytułu, jest zobowiązana zgłosić się do ubezpieczeń społecznych oraz ubezpieczenia zdrowotnego i opłacać składki na przedmiotowe ubezpieczenie. Wyjątek od powyższej reguły określa przepis art. 18 ust. 1 Prawa przedsiębiorców, który przyznaje pewnej kategorii przedsiębiorców (takich jak wnioskodawca) prawo do niepodlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym przez okres 6 miesięcy od dnia podjęcia działalności gospodarczej. Przedsiębiorca może przy tym zrezygnować z powyższego uprawnienia przez dokonanie zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych (art. 18 ust. 2 Prawa przedsiębiorców). Sąd drugiej instancji zwrócił uwagę, że postępowanie przed organem ubezpieczeniowym w

zakresie zgłaszania do ubezpieczeń jest postępowaniem sformalizowanym, ponieważ wymaga składania dokumentów według określonego, ustalonego wzoru. Złożenie tych dokumentów wymagane jest również w sytuacji stwierdzenia błędów. Jednakże zasadniczo skutki wywiera złożenie prawidłowo wypełnionego pisma według ustalonego wzoru albo poprzez transmisję danych w formie druku elektronicznego. O ile zatem formalne podejście organu rentowego do kwestii zgłoszenia dokonanego przez wnioskodawcę można zrozumieć, o tyle formalizm ten nie może mieć charakteru bezwzględnego. W przypadku błędu jego naprawienie następuje poprzez złożenie korekty danych na druku, jak tego wymaga art. 36 ust. 13 ustawy systemowej.

Sąd Apelacyjny podkreślił, że w prawie ubezpieczeń społecznych brak jest przepisu odpowiadającego art. 60 i 65 k.c. Jednakże w niniejszym przypadku należy się odwołać do art. 8 § 1 i art. 9 k.p.a. Zgodnie z tymi przepisami uznaje się, że koniecznym warunkiem uznania postępowania za prowadzone w sposób budzący zaufanie jego uczestników do organu administracji (organu rentowego) jest kierowanie się przez ten organ zasadami proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania. Z art. 8 k.p.a. wynikają także inne obowiązki organu administracji (organu rentowego) dotyczące sposobu prowadzenia postępowania, wykraczające poza konieczność kierowania się wskazanymi wyżej zasadami. Organy administracji powinny więc postępować w sposób przejrzysty, uczciwy i sprawiedliwy. Organ administracji powinien dążyć do ustalenia rzeczywistej woli strony, jeżeli treść i charakter pism składanych przez stronę budzi wątpliwości. Okoliczność, czy ktoś podlega ubezpieczeniu, zależy od zaistnienia zdarzeń prawnych, a po ich zaistnieniu wola ubezpieczonego nie ma znaczenia. Takie ukształtowanie ubezpieczeń obowiązkowych utrudnia wsteczną rezygnację z ochrony ubezpieczeniowej w celu uniknięcia obciążeń, w sytuacji kiedy nie doszło do spełnienia się ryzyka ubezpieczeniowego. Ponadto, gdy zachodzi możliwość instrumentalnego wykorzystania ochrony ubezpieczeniowej (a tak nie było w niniejszej sprawie) wymogi stawiane płatnikom składek powinny być większe.

Z ustaleń Sądu pierwszej instancji wynika, że wnioskodawca spełniał przesłanki określone w art. 18 ust. 1 Prawa przedsiębiorców, aby nie podlegać obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym przez okres 6 miesięcy. Konstrukcja

powyższego przepisu zakłada, że zasadą jest niepodleganie obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym przez przedsiębiorcę przez pierwsze 6 miesięcy prowadzenia tej działalności. Wnioskodawca w dniu 15 stycznia 2019 r. złożył co prawda zgłoszenie do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych oraz do ubezpieczenia zdrowotnego, poczynając od dnia 21 stycznia 2019 r. z kodem tytułu ubezpieczenia 0570 00 właściwym dla osoby zamierzającej opłacać składki od preferencyjnej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowiącej kwotę nie niższą niż 30% kwoty minimalnego wynagrodzenia. Jednakże – jak ustalono - od samego początku jego wolą było skorzystanie z „ulgi na start”, a w dalszej kolejności po upływie 6 miesięcy skorzystanie ze składek preferencyjnych. Wnioskodawca w lutym 2019 r., gdy otrzymał od księgowej maila z wysokością należnych składek, zorientował się, że nie korzysta z „ulgi na start”, dokonał korekty zgłoszenia do ubezpieczeń. W dniu 8 lutego 2019 r. wyrejestrował się z ubezpieczeń składając ZWUA z kodem 0570 00 i zgłosił się jedynie do ubezpieczenia zdrowotnego, z kodem 0540 00 właściwym dla osoby korzystającej z „ulgi na start”. Skoro podleganie ubezpieczeniom poddano woli ubezpieczonego i wolę tę można jednoznacznie ustalić, a jednocześnie z dokumentów składanych organowi rentowemu wynika zarówno zgłoszenie się do ubezpieczenia jak też chęć skorzystania z „ulgi na start” i nie zachodzi prawdopodobieństwo instrumentalnego wykorzystania systemu ubezpieczeń społecznych, to możliwe jest uznanie, że taka osoba niezwłocznie korygująca tytuł ubezpieczenia z kodu 0570 na 0540 nie zgłosiła się do ubezpieczeń społecznych, mimo dokonania zgłoszenia na formularzu sugerującym rezygnację z uprawnienia wynikającego z art. 18 ust. 1 Prawa przedsiębiorców. Jednoznaczne zeznania wnioskodawcy wskazujące na jego wolę oraz dokonane korekty dokumentów pozwalają na przyjęcie, że w istocie wnioskodawca nigdy nie zrezygnował z uprawnienia, o którym mowa w art. 18 ust. 1 Prawo przedsiębiorców. Zatem nie doszło do błędnego zastosowania art. 18aa ustawy systemowej, skoro sąd ustalił, iż odwołujący się w istocie nie zgłosił się do ubezpieczeń społecznych od 21 stycznia 2019 r. W konsekwencji nie zostały także naruszone art. 6 ust. 1 pkt 5 art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 4 ustawy systemowej. Prawidłowe przyjęcie, że wnioskodawca nie zrezygnował z uprawnienia zawartego

w art. 18 ust. 2 Prawo przedsiębiorców implikuje uznanie, że prawidłowo zastosowano przepis art. 18 ust. 1 powyższej ustawy.

Organ rentowy zaskrzył wyrok Sądu drugiej instancji skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie: art. 18 ust. 1 i 2 Prawa przedsiębiorców; art. 36 ust. 9 ustawy systemowej w związku z art. 18 ust. 2 Prawa przedsiębiorców; art. 18aa ustawy systemowej; art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 4 ustawy systemowej. Organ rentowy wniósł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c., ewentualnie o uchylenie wyroku w całości i uwzględnienie apelacji przez zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji i oddalenie odwołania ubezpieczonego od decyzji organu rentowego oraz o zasądzenie od wnioskodawcy zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna organu rentowego nie ma uzasadnionych podstaw. Składają się na nie różne przepisy prawa materialnego, których prawidłowość zastosowania weryfikuje się w postępowaniu kasacyjnym w odniesieniu do stanu faktycznego ustalonego w sprawie przez Sądy obu instancji. Z tego stanu faktycznego wynika zaś, że: 1) wnioskodawca spełniał przesłanki do skorzystania z rozwiązania przewidzianego w art. 18 ust. 1 Prawa przedsiębiorców (ulga na start); 2) wnioskodawca nie zamierzał zrezygnować z ulgi na start; 3) wnioskodawca błędnie złożył w organie rentowym dokument zgłoszenia do wszystkich ubezpieczeń społecznych zamiast tylko do ubezpieczenia zdrowotnego; 4) wnioskodawca już przed terminem płatności pierwszej składki na ubezpieczenia społeczne zreflektował się co do popełnionego błędu; 5) wnioskodawca nie próbował instrumentalnie wykorzystać instytucji prawa ubezpieczeń społecznych.

W tak ustalonym i wiążącym w postępowaniu kasacyjnym stanie faktycznym, Sąd Najwyższy w pełni podzielił rozumowanie zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie i nie dopatrywał się naruszenia przepisów powołanych w skardze kasacyjnej organu rentowego. Jak słusznie zauważył Sąd drugiej instancji, podleganie ubezpieczeniom społecznym jest co do

zasady efektem istnienia tytułu ubezpieczeniowego i jest niezależne od woli ubezpieczonego. Zgłaszając do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych, płatnicy składek (w tym osoby prowadzące działalność gospodarczą w odniesieniu do nich samych) wykonują jedynie ustawowy obowiązek informacyjny wobec organu rentowego. W ten sposób realizowany jest cel powszechności systemu ubezpieczeń społecznych i realizowana jest norma art. 67 Konstytucji RP. Jednocześnie rozwiązanie takie upraszcza funkcjonowanie systemu zabezpieczenia społecznego, ułatwia zarządzenie nim i zapobiega wskazanym przez Sąd Apelacyjny w Lublinie przypadkom instrumentalnego wykorzystywania tego systemu przez osoby, które deklarowałyby wolę niepodlegania temu systemowi z mocą wsteczną, gdy w okresie ubezpieczenia nie ziściłoby się ryzyko ubezpieczeniowe, przed którym chciałby się zabezpieczyć.

Od wspomnianej zasady podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z racji istnienia tytułu ubezpieczeniowego wyjątek wprowadzono w art. 18 ust. 1 Prawa przedsiębiorców. Na mocy tego przepisu pewna kategoria przedsiębiorców, którą można określić zbiorczo mianem przedsiębiorców wchodzących na rynek, nie podlega czasowo obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym. To czasowe niepodleganie oznacza, że przedsiębiorcy ci w zamian za „ulgę” w postaci zwolnienia z obowiązku opłacania składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne nie korzystają w ogóle z ochrony ubezpieczeniowej (np. w razie wypadku przy prowadzeniu działalności gospodarczej). Rozwiązanie takie stanowi przy tym, jak zauważył Sąd drugiej instancji, zasadę w odniesieniu do przedsiębiorców wchodzących na rynek. Wyjątkiem od tej zasady jest podleganie obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym przez podmioty należące do tej grupy. Zastosowanie tego wyjątku wymaga już aktywności ze strony przedsiębiorcy („przedsiębiorca może zrezygnować”), która według ustawodawcy przybiera zobiektywizowaną i sformalizowaną postać dokonania zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych. Podkreślić jednak należy, że w odróżnieniu od innych osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą, w przypadku przedsiębiorców objętych zakresem zastosowania art. 18 ust. 1 Prawa przedsiębiorców, ubezpieczenia społeczne w okresie pierwszych 6 miesięcy prowadzenia działalności nie są ubezpieczeniami obowiązkowymi, lecz ubezpieczeniami dobrowolnymi.

Z literalnej wykładni art. 18 ust. 2 Prawa przedsiębiorców zdaje się wynikać, że dla wywołania skutku, o którym mowa w tym przepisie (rezygnacji z prawa do niższych kosztów prowadzenia działalności gospodarczej przez okres 6 miesięcy w zamian za brak ochrony ubezpieczeniowej), wystarczające jest samo dokonanie przez przedsiębiorcę zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych. Wola przedsiębiorcy (to, czy rzeczywiście chciał osiągnąć rezultat, o którym mowa w art. 18 ust. 2 Prawa przedsiębiorców) – za czym opowiada się organ rentowy – miałaby być w myśl tego przepisu nieistotna. Liczyłby się tylko sam fakt dopełnienia formalności w postaci złożenia wypełnionego druku, który w myśl regulacji obowiązujących organ rentowy płatnik składek powinien złożyć w celu potwierdzenia podlegania ubezpieczeniom społecznym z mocy ustawy (art. 36 ust. 9 ustawy systemowej). Taki wynik wykładni art. 18 ust. 2 Prawa przedsiębiorców nie uwzględnia jednak specyfiki tzw. „ulgi na start”. Jak już wspomniano wyżej, polega ona na tym, że – z zasady - obowiązkowe ubezpieczenia społeczne stały się dla osób prowadzących działalność gospodarczą, które wchodzi na rynek, ubezpieczeniami dobrowolnymi. Tylko od woli takiego przedsiębiorcy zależy, czy zacznie od podlegać ubezpieczeniom społecznym w terminie wcześniejszym, niż 6 miesięcy od rozpoczęcia działalności. Wola ta uzewnętrzniana jest organowi rentowemu przez złożenie zgłoszenia. Jak jednak przyjęto już w orzecznictwie Sądu Najwyższego w odniesieniu do ubezpieczeń dobrowolnych, ubezpieczenia tego rodzaju powstają „na skutek prawnokształtującego oświadczenia o przystąpieniu do tego ubezpieczenia” (wyrok Sądu Najwyższego z 11 lipca 2017 r., I UK 295/16). W konsekwencji należy przeciwstawić się takiemu stosowaniu prawa, które przez „przyłapanie” na rzekomym błędzie co do skutków tego oświadczenia „przybiera postać imperatywnego wyłączenia ubezpieczonych z systemu ubezpieczenia na skutek niekorzystnej interpretacji ich oświadczeń woli”. Tak samo należy interpretować oświadczenia woli składane na podstawie art. 18 ust. 2 Prawa przedsiębiorców a uzewnętrzniane dokonaniem zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych. Dlatego, gdy przed upływem terminu płatności pierwszej składki na ubezpieczenia społeczne przedsiębiorca objęty zakresem zastosowania art. 18 ust. 1 Prawa przedsiębiorców orientuje się, że błędnie zgłosił się do ubezpieczeń społecznych i wbrew swojej woli zrezygnował w ten sposób z ulgi na start (a nie zamierzał od razu podlegać obowiązkowym

ubezpieceniom społecznym z preferencyjną podstawą obliczania składek na nie), dopuszczalne jest dokonanie korekty tego zgłoszenia. W konsekwencji takiej korekty przedsiębiorca wchodzący na rynek będzie mógł – w zamian za rezygnację z ochrony ubezpieczeniowej – korzystać najpierw ulgi na start, a po upływie 6 miesięcy z podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom przy preferencyjnej wysokości składki.

W dalszej kolejności Sąd Najwyższy uwzględnił, że z art. 18 Prawa przedsiębiorców wynika, że obowiązek podlegania ubezpieczeniowym społecznym w przypadku przedsiębiorców wchodzących na rynek został odsunięty w czasie. Zamiast powstawać – na zasadach ogólnych - od dnia rozpoczęcia prowadzenia działalności, obowiązek ten powstaje dopiero po upływie okresu 6 miesięcy od dnia podjęcia działalności gospodarczej. Z kolei art. 36 ust. 14 ustawy systemowej wynika, że dopuszczalne są korekty danych wskazanych w zgłoszeniu do ubezpieczeń społecznych dotyczące zarówno co do tytułu ubezpieczenia, jak i rodzajów ubezpieczeń oraz terminów ich powstania. Przepisy art. 36 ust. 14 ustawy systemowej oraz art. 18 ust. 1 i 2 Prawa przedsiębiorców odczytywane łącznie i z uwzględnieniem stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego sprawie I UK 295/16 pozwalają na zastosowanie – w stanie faktycznym niniejszej sprawy – rozwiązania wynikającego z uzasadnienia zaskrzonego wyroku, zgodnie z którym dopuszczalne jest takie skorygowanie zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych, by przedsiębiorca wchodzący na rynek mógł skorzystać z ulgi na start, gdy ustalone zostanie, że nie miał woli dokonania zgłoszenia wywołującego skutki, o których mowa w art. 18 ust. 2 Prawa przedsiębiorców.

Mając na względzie, że doszło do naruszenia art. 18 ust. 1 i 2 Prawa przedsiębiorców; art. 36 ust. 9 ustawy systemowej w związku z art. 18 ust. 2 Prawa przedsiębiorców; art. 18aa ustawy systemowej; art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 4 ustawy systemowej, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[KAS]

[Ł.n]